

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1228/2024
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужила АА, ББ, ВВ, ГГ, свих из ...и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 4852/23 од 02.11.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужила изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 4852/23 од 02.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужила изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 4852/23 од 02.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1872/21 од 23.05.2023. године, ставовима првим, четвртим, седмим и дванаестим изреке, тужени је обавезан да тужилама АА, ББ, ВВ и ГГ на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду, за временски период од марта до децембра 2018. године исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставовима другим, трећим, петим, шестим, осмим, деветим, десетим, једанаестим, тринаестим и четрнаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим су тужиле тражиле да се тужени обавезе да им на име накнаде за трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, исплати месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, како је то означено у тим ставовима изреке. Ставом петнаестим изреке, обавезан је тужени да тужилама надокнади парничне

трошкове од 116.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате; тужиле су ослобођене плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4852/23 од 02.11.2023. године, ставовима првим и другим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужила и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом – четрнаестом изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у делу става петнаестог изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужила за накнаду трошкова поступка од 116.000,00 динара са законском каматом и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставовима трећем и четвртм изреке пресуде другостепеног суда, тужиле су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној, због потребе новог тумачења права, обезбеђења равноправности грађана пред судом и уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Решење којим се одлучује о захтевима странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредаба Закона о парничном поступку. Овим процесним законом су регулисана правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова. Према овим правилима, одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка, узимањем у обзир релевантних околности о претпроцесном и процесном држању странака. Имајући у виду да се ревизијом побија одлука о трошковима поступка коју је другостепени суд засновао на одредби члана 153. став 2 Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији против овог решења.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и

трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Право на подношење ревизије у смислу цитираних одредаба оцењује се становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија изјављена против одлуке о трошковима поступка, која не чини главни захтев, и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија тужила је недозвољена.

Стога је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**